

Sygn. akt VII U 1177/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	Julia Bartolik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 czerwca 2019 r. w Warszawie

sprawy S. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania S. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 23 sierpnia 2018 nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. D. prawo do rekompensaty.

Sygn. akt VII U 1177/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu S. D. przyznania prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych z uwagi na to, że nie udowodnił on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach do dnia 31 grudnia 2008 r. Organ rentowy wskazał, że prawo do rekompensaty przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., jeżeli przed dniem 1 stycznia 2009 r. wykonywał przez co najmniej 15 lat pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów art. 32 i 33 ustawy emerytalnej, a nie ma ustalonego prawa do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach, jak też nie ma ustalonego prawa do emerytury pomostowej. Organ rentowy podkreślił przy tym, że na podstawie przedłożonych dokumentów uznał za udowodniony przez ubezpieczonego staż pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 12 lat, 11 miesięcy i 4 dni (decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak:(...), k. 16 a.r.).

Odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak: (...) wniósł ubezpieczony **S. D.**, domagając się zmiany w/w decyzji poprzez przyznanie na jego rzecz prawa do emerytury z uwzględnieniem rekompensaty w związku z pracą w szczególnych warunkach. Podniósł, że w okresie od dnia 6 stycznia 1977 r. do dnia 4 maja 1991 r. był zatrudniony w Drukarni (...) w W. na stanowisku pomocnika ogólnowydziałowego, a następnie do

dnia 31 grudnia 1993 r. świadczył pracę na rzecz (...) Spółdzielni (...) „Prasa-K.-Ruch” w W. na stanowisku składacza linotypowego. Wskazał, że w 2009 r. nabył prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, jednak z uwagi na niską wysokość świadczenia, w dalszym ciągu pozostawał w zatrudnieniu, aż do momentu przejścia na emeryturę. Zaznaczył, że składając wniosek o emeryturę w siedzibie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przedłożył wszelkie dokumenty niezbędne do udokumentowania stażu pracy w warunkach szczególnych, a pomimo tego organ rentowy wydał decyzję odmowną w przedmiocie przyznania na jego rzecz prawa do rekompensaty, powołując się na treść art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924) oraz wskazując na brak spełnienia przez niego przesłanek określonych w treści w/w regulacji. W konkluzji odwołania, ubezpieczony wniósł więc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie z dnia 24 września 2018 r. k. 3-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podnosząc argumentację, którą posłużył się w zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu organ rentowy dodatkowo wskazał, że zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący, co najmniej 15 lat. Stosownie zaś do treści art. 2 pkt. 5 powołanej ustawy, rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Organ rentowy zaznaczył, że na podstawie zgromadzonych dokumentów uznał za udowodnione okresy zatrudnienia ubezpieczonego w szczególnych warunkach od dnia 1 maja 1978 r. do dnia 24 lipca 1989 r. oraz od dnia 26 sierpnia 1989 r. do dnia 4 maja 1991 r., tj. łącznie 12 lat, 11 miesięcy i 4 dni. Na tej podstawie, organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do dochodzonego świadczenia (odpowiedź na odwołanie z dnia 11 października 2018 r. k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. D. urodzony w dniu (...), jest z zawodu linotypistą. W okresie od dnia 1 października 1973 r. do dnia 31 grudnia 1976 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku palacza w Państwowym (...) Dziecka Nr: 4 w W.. W trakcie powyższego okresu zatrudnienia, tj. od dnia 17 stycznia 1975 r. do dnia 23 listopada 1976 r. ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. Następnie w okresie od dnia 6 stycznia 1977 r. do dnia 4 maja 1991 r. ubezpieczony świadczył pracę na rzecz Drukarni (...) w W. na stanowisku pomocnika ogólnowydziałowego w Oddziale Linotypów. W tym okresie czasu ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie ze stawką płacy zasadniczej, określoną według III kategorii zaszeregowania, tj. 9,75 zł za godzinę pracy plus 15% premii regulaminowej miesięcznie. Zgodnie ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 2 sierpnia 2018 r. ubezpieczony w okresach od dnia 1 maja 1978 r. do dnia 24 lipca 1989 r. oraz od dnia 26 sierpnia 1989 r. do dnia 4 maja 1991 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace bezpośrednio związane z produkcją oraz obróbką materiału zecerskiego i form drukarskich ze stopu drukarskiego na stanowisku składacza linotypowego, które zostały wymienione w Wykazie A, Dziale XI pod poz. 1 pkt. 2, stanowiącego załącznik Nr: 1 do Zarządzenia Nr:26 Ministra Kultury i Sztuki z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (umowa o pracę z dnia 1 października 1973 r. k. 5, umowa o pracę z dnia 6 stycznia 1977 r. k. 6, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 2 sierpnia 2018 r. k. 13 a.r., dokumentacja k. 11-13, k. 15-16 akt kapitału początkowego).

W dniu 6 listopada 1991 r. ubezpieczony został zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) „Prasa-K.-Ruch” Prasowych Zakładach (...) z siedzibą w W. na stanowisku składacza linotypowego, początkowo na okres próbny wynoszący trzy miesiące, tj. do dnia 6 lutego 1992 r. Po pomyślnym upływie okresu próbnego, ubezpieczony podpisał z w/w pracodawcą umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy w D. Linotypów. Do obowiązków ubezpieczonego na stanowisku linotypisty należało składanie tekstu w ołowiu na gorąco, ale przede wszystkim obróbka drukarskich form kopiowych, tj. składów linotypowych. Będąc zatrudnionym na stanowisku składacza linotypowego, ubezpieczony pracował w kontakcie z antymonem, ołowiem cyną, miedzią i rozpuszczalnikami organicznymi. Podczas pracy w D. Linotypów pracował też w narażeniu na hałas. Przez cały okres zatrudnienia, ubezpieczony obsługiwał tą

samą maszynę, służącą do obróbki wykończeniowej produktów poligraficznych po drukowaniu. Wszystkie opisane powyżej obowiązki wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do końca 1993 r., ubezpieczony zajmował stanowisko składacza linotypowego, natomiast od stycznia 1994 r. został przeniesiony na stanowisko operatora fotoskładu w związku z likwidacją składów linotypowych. Od tego momentu ubezpieczony wykonywał już obróbkę za pomocą składu komputerowego, nie używając do tego celu gorących substancji i materiałów. Ubezpieczony był zatrudniony w w/w zakładzie pracy do dnia 30 listopada 1994 r. Powyższy stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem przez pracodawcę w związku z likwidacją zakładu pracy. W dniu 28 września 1994 r. w/w zakład pracy wystawił ubezpieczonemu świadectwo pracy, w którym nie zawarł adnotacji o wykonywaniu przez niego pracy w warunkach szczególnych bądź o szczególnym charakterze (zawiadomienia o zmianie warunków pracy, wnioski o zmianę zaszerogowania, umowa o pracę z dnia 6 listopada 1991 r., umowa o pracę z dnia 7 lutego 1992 r., świadectwo pracy – dokumentacja osobowa k. 14, zeznania odwołującego k. 75-76 a.s.).

Ubezpieczony S. D., w dniu 10 kwietnia 2018 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do emerytury wraz z rekompensatą. W treści powyższego wniosku ubezpieczony oświadczył, że nie jest członkiem OFE, jak również, że nadal pozostaje w zatrudnieniu. Decyzją z dnia 13 lipca 2018 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu S. D. emeryturę od dnia 28 czerwca 2018 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. Organ rentowy wskazał, że podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem ich waloryzacji zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwota środków zaewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji. Zaznaczył, że emerytura stanowi równowartość kwoty, będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Organ rentowy, ustalając wysokość emerytury w systemie zdefiniowanej składki, przyjął kwotę składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego S. D. z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 138.788,20 zł, zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 523.484,55 zł oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 204,30 miesięcy. Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła 3.241,67 zł (wniosek z dnia 10 kwietnia 2018 r. k. 1-3, decyzja z dnia 13 lipca 2018 r., znak:(...), k. 10-11 a.r.).

Następnie decyzją z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił ubezpieczonemu S. D. przyznania prawa do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych z uwagi na to, że nie udowodnił on co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach do dnia 31 grudnia 2008 r. Organ rentowy podkreślił przy tym, że na podstawie przedłożonych dokumentów uznał za udowodniony przez ubezpieczonego staż pracy w warunkach szczególnych w łącznym wymiarze 12 lat, 11 miesięcy i 4 dni (decyzja z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak: (...), k. 16 a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, ubezpieczony S. D. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 24 września 2018 r. k. 3-5 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie wiarygodnych zeznań S. D. (k. 75-76 a.s.). Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony sporu kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zeznania odwołującego S. D. (k. 75-76 a.s.), Sąd Okręgowy ocenił, jako wiarygodne, albowiem odwołujący w sposób logiczny wyjaśnił na czym polegała jego praca w (...) Spółdzielni (...) „Prasa-K.-Ruch” z siedzibą w W. w okresie od dnia 6 listopada 1991 r. do dnia 30 listopada 1994 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 23 sierpnia 2018 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS (ust. 2).

Celem w/w rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Przesłankę negatywną przyznania prawa do rekompensaty stanowi jedynie nabycie prawa do wcześniejszej emerytury, natomiast nabycie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2015 r., III AUa 717/15). Przepis art. 2 pkt. 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwa zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: nienabycie prawa do emerytury pomostowej i osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego, co najmniej 15 lat. Przesłanka negatywna zawarta została w art. 21 ust. 2 ustawy pomostowej, tj. nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obliczonej wg formuły zdefiniowanego świadczenia. W świetle powyższego rekompensata przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli, co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nie uznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych, wnioskodawca może udowadniać okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 r., II URN 3/95).

Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach osobowych ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) „Prasa-K.-Ruch” Prasowych Zakładach (...) z siedzibą w W. od dnia 6 listopada 1991 r. do dnia 30 listopada 1994 r. Z treści dokumentów zawartych w aktach rentowych i osobowych odwołującego, jak również z jego zeznań wynika, że w okresie od dnia 6 listopada 1991 r. do końca 1993 r. wykonywał on pracę na stanowisku składacza linotypowego, która polegała na obróbce drukarskich form kopiających, tj. składów linotypowych. Będąc zatrudnionym na stanowisku składacza linotypowego, ubezpieczony pracował w kontakcie z antymonem, ołowiem cyną, miedzią i rozpuszczalnikami organicznymi. Podczas pracy w D. Linotypów pracował też w narażeniu na hałas. Przez cały okres zatrudnienia, ubezpieczony obsługiwał tą samą maszynę, służącą do obróbki wykończeniowej produktów poligraficznych po drukowaniu. Praca ta ze względu na charakter czynności wykonywanych przez odwołującego oraz środowisko pracy, w którym była świadczona została wymieniona w Wykazie A, Dziale XI, pod poz. 1 - Produkcja oraz obróbka materiału zecerskiego i form drukowych ze

stopu drukarskiego, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W tym miejscu podkreślić należy, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (w rozpatrywanej sprawie przez 7 godzin, albowiem odwołującego obowiązywał taki właśnie wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10 oraz z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10). W takich właśnie warunkach pracował odwołujący. Zajmował się on bowiem pracami związanymi z obróbką materiału zecerskiego i form drukowych ze stopu drukarskiego i to w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na tym stanowisku. Na tej podstawie, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że praca wykonywana przez odwołującego w spornym okresie czasu jest pracą w szczególnych warunkach wymienioną w Wykazie A Dziale XI pkt. 1 załącznika Nr: 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 sierpnia 2013 r., III AUa 188/13).

Bez znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy pozostaje natomiast fakt, że ubezpieczony nie przedłożył w organie rentowym za okres pracy w (...) Spółdzielni (...) „Prasa-K.-Ruch” Prasowych Zakładach (...) z siedzibą w W. świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez pracodawcę, nie stanowi bowiem dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo pracy traktuje się w postępowaniu sądowym, jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych został wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów, a przede wszystkim za pomocą dokumentów zgromadzonych w jego aktach osobowych. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe, jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., I UK 179/06).

W konsekwencji takiego stanowiska, Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczony S. D. spełnia wszystkie niezbędne przesłanki do nabycia prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu S. D. prawo do rekompensaty, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

M.St.